

ĐỀ BÀI

**EM HÃY KỂ VỀ MỘT
NGƯỜI BẠN TỐT CỦA
MÌNH HOẶC MỘT TÌNH
BẠN CẢM ĐỘNG MÀ
EM BIẾT.**

Bài làm 1: Người bạn tốt của em

Hà mãi nhìn theo mẫu áo của Mai và nói thầm trong bụng: “Mai ơi! Thế là từ đây chúng ta mãi mãi xa nhau rồi”. Hà bước trên con đường làng quen thuộc. Hai bên đường hàng phi lao rì rào ca hát. Trời hôm nay thật là đẹp. Trời xanh ngắt không một gợn mây, ánh nắng vàng rải nhẹ xuống con đường quanh co như một dải lụa khiến Hà càng nhớ Mai biết bao nhiêu.

Người bạn ấy, không phải học cùng trường hay cùng lớp với Hà mà Hà quen trong một trường hợp đặc biệt.

Cứ vào mỗi buổi chiều đi học, Hà thường trông thấy một cô bé áo quần rách rưới đi bán bông ngô, chiều nào Hà cũng gặp. Một hôm, trời mưa to gió lớn, sấm chớp ầm ầm nhưng cô bé kia vẫn đi bán bông. Thấy cô bé bán bông quần áo ướt sũng, Hà liền đi sát lại kéo áo mưa của mình che cho bạn và cũng từ phút đó hai người quen nhau.

Hôm ấy vừa đi, Hà vừa hỏi: “Bạn tên gì? Sao hôm nào bạn cũng đi bán bông ngô như vậy?”. Bạn kia rung rung nước mắt trả lời: “Minh tên Mai. Vì nhà quá nghèo, bố là liệt sĩ chống Mĩ, nhà đông anh em, mình phải đi bán bông để kiếm tiền mua sắm quần áo và đồ dùng học tập”.

Thực tình, nhà Hà cũng chẳng hơn gì nhà Mai. Hà chợt nhìn mình có một chiếc áo ông nội mới tặng. Không suy nghĩ gì nữa, tối hôm ấy Hà đưa ý kiến trao đổi với bố. Sau ít phút đắn đo suy nghĩ, bố Hà đồng ý. Hôm sau, Hà đem ý kiến ra trao đổi với Mai nhưng Mai đã từ chối. Mai nói: “Cảm ơn bạn, nhưng mình muốn tự mình cố gắng lao động và tự mua sắm lấy”.

Cũng từ hôm ấy, không hiểu sao Hà không còn thấy Mai đi bán bông ở con đường này nữa. Hà cứ mong sao gặp được lại Mai một lần nữa nhưng... quả là khó. Một hôm, vào mỗi thời gian sau này, Hà mới thấy Mai ăn mặc tinh tươm đang chạy tung tăng trên sân trường. Hà sung sướng chạy lại ôm chầm lấy Mai. Đôi bạn ôm riết lấy nhau, tưởng chừng như không thể rời nhau ra được. Hà ngồi sau Mai hai hàng ghế. Phần đầu của bài thi Hà đã làm được rồi, nhưng phần sau, một bài toán khó Hà suy nghĩ mãi không ra. Trán Hà lấm tấm mồ hôi, Hà nhìn lên thấy Mai viết lia lịa. Hà cố đọc đề toán và tập trung suy nghĩ nhưng vẫn chưa tìm ra lời giải. Bỗng từ đâu một cục giấy vo tròn được ném thẳng xuống trước mặt bàn Hà. Cuộn giấy từ từ rơi xuống lòng Hà, và Hà thấy Mai nháy mắt như ra hiệu cho Hà một cái. Hà hiểu ý định nhặt lên coi nhưng chợt nhớ đến chuyện ngày trước trong dịp mới quen nhau, Hà còn nhớ Mai đã từng nói: “Cảm ơn bạn... nhưng mình muốn tự tay làm việc để sắm đồ mới và đồ dùng học tập” Hà không nhặt nữa và để cho cục giấy lăn xuống đất. Hà cố đọc lại đề toán và cuối cùng cũng tìm ra cách giải. Hà viết một mạch. Vừa lúc Hà xem lại các bài làm thì tiếng trống vang

lên hỏi dài báo hiệu hết giờ thi. Ra về, cố đi gần lại với Hà, Mai nhẹ nhàng nói với bạn: “Ban nãy thấy bạn lúng túng mình muốn giúp bạn. Nhưng bây giờ nghĩ lại mình thật hối hận. Tốt hơn hết là chúng ta hãy tự đi bằng đôi chân và trí óc của mình”.

Hai bạn bước bên nhau, trời xanh và trong hơn.

Bài làm 2: Một câu chuyện cảm động về tình bạn

Vì cũng là người nhà của bệnh nhân và chung phòng, gần giường nên tôi với Phương và Loan mới quen nhau.

Phương trông ông nội, tôi trông bố và Loan trông chị. Phương và Loan cùng tuổi nhưng hai đứa rất khác nhau. Từ chỗ ở, hoàn cảnh cho đến tính nết. Nhà Phương nằm trong khu vực “biệt thự” của tỉnh. Loan lại tận trong rẫy của huyện Earka nào đó.

Chị của Loan ốm nặng. Những cơn sốt cao, có lúc làm cho người bệnh gần như điên loạn. Chị thế mà Loan trông coi chị rất... vô tư. Hỏi đến cái gì cũng không biết. Ngồi đầu giường đấy mà không ngủ thì cứ giương cặp mắt thật to, chăm chú và ngạc nhiên, hết nhìn cái này đến nhìn cái khác. Phương lại hoàn toàn ngược lại. Cô bé giữ ý đến bất ngờ. Càng bất ngờ hơn nữa khi đấy lại là một cô bé con nhà giàu sang.

Thật ra ông của Phương “bị” điều trị ở một bệnh viện cao cấp nhưng cụ nhất định đòi ở đây. Cụ cũng có hẳn một người giúp việc lo liệu mọi chuyện đấy chứ! Nhưng Phương nói với tôi: “Cháu thích được vào trông ông. Cháu rất sợ ông bị tui thân sẽ ốm nặng hơn. Bà đã mất, các cô chú ở xa mà bố mẹ cháu thì luôn phải vắng nhà”.

Nhưng tôi lại có ý nghĩ như không những chỉ trông ông mà Phương còn phải trông cả chị em Loan nữa kia! Trông cô chị ốm chưa đủ còn trông cả cô em khỏe như vâm nữa mới lạ chứ! Tôi thêm cảm mến Phương, mỗi khi thấy nó lật đật chạy sang giường của chị Loan để đắp lại tấm “drap” hay chỉnh lại cái “van” bình đạm. Rồi cùng Loan lau rửa cho người ốm...

Phải chứng kiến cảnh Phương ngồi ở hành lang cúi mắt vào mái tóc vàng hoe và khô cháy của Loan cả tiếng đồng hồ liền để tuốt từng cái trứng một, mới thấy thương hai đứa đến lặng cả người. Cái trắng trẻo của Phương bên cái đen đui của Loan. Rồi sự dịu dàng bên nét thô ráp, những sự vẫn minh sít cận sự hoang dã... cứ khiến cho lòng tôi nao nao.

Từ ngày có Phương để tâm, Loan thay đổi hẳn: quần áo sạch sẽ, tóc tai gọn gàng, nói năng cũng bớt... khùng khắng mà nghe chừng như biết chăm chị hơn. Phương thường đem phần ăn của mình qua san sẻ cho Loan. Có

bữa hai đứa cùng ăn chung. Loan khoe với tôi: “Đồ ăn của nhà bạn Phương ngon lắm cô ơi”. Đang nhai, Phương cúi đầu, vẻ bần thần... Sự cảm thông không cần nói ra...

Mẹ Loan xuống thanh toán viện phí và đưa chị em Loan về trên Ban Mê Thuật buổi sáng thì chiều ông của Phương cũng được xuất viện. Tôi không dám nhìn hai đứa lúc chia tay: Loan ngượng nghịu trong bộ đồ mới Phương tặng và mái tóc Phương được túm lại bằng một cái kẹp rất cũ của Loan.